

Arrest

nr. 197 636 van 9 januari 2018
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 31 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren te Kolonabova op (...) 1958 en van Togolese nationaliteit te zijn. Op 20 oktober 2005 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 11 januari 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 6 februari 2006 bevestigt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van verblijf. Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing die door verzoeker worden ingediend bij de Raad van State worden op 18 oktober 2006 verworpen bij arrest nr. 163.702.

Op 15 januari 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort vreemdelingenwet).

Op 15 september 2008 verklaart de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf van 15 januari 2007 in toepassing van artikel 9, 3de lid van de vreemdelingenwet onontvankelijk. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) die bij arrest nr. 21 839 van 23 januari 2009 het beroep verwerpt.

Op 24 januari 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De aanvraag wordt op 19 mei 2009 onvankelijk verklaard. Op 19 juli 2012 wordt de aanvraag ongegrond verklaard, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad die bij arrest nr. 197 635 van 9 januari 2018 het beroep verwerpt.

Op 6 oktober 2014 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 24 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 13 maart 2015. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.10.2014 werd ingediend door :

*K.K.M. (R.R.: xxx)
nationaliteit: Togo
geboren te Kolonabova op (...)1958
adres: (...) 2491 BALEN*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 08.02.2006 met een beslissing niet ontvankelijk (weigering van verblijf) door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot 22.01.2009, datum waarop hij een aanvraag 9ter indiende.

De duur van de procedure – namelijk drie maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat hij medisch niet in staat is om terug te keren naar zijn land van herkomst daar hij aan een ernstige vorm van diabetes mellulitis type 2 lijdt en dat er in het land van herkomst geen verzorging beschikbaar is. Op basis van deze medische problematiek diende betrokkene een aanvraag 9ter in op datum van 22.01.2009. Deze aanvraag werd ten gronde behandeld door de dienst 9ter en er werd een ongegronde beslissing genomen op datum van 19.07.2012. Deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten en werd door betrokkene betekend op datum van 02.02.2015. We stellen dus vast dat de ingeroepen medische elementen reeds ten gronde werden behandeld door de dienst 9ter en niet weerhouden werden. Deze elementen kunnen dan ook niet weerhouden worden door onze diensten als buitengewone omstandigheden. Betrokkene beroept zich bovendien op het feit dat deze procedure onredelijk lang geduurd zou hebben. Echter, het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). World Trade Center II Antwerpsesteenweg 59 B 1000 Brussel T 02 793 80 00 helpdesk.dvzoe@dofi.fgov.be www.dofi.fgov.be www.ibz.be Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn fysieke integriteit indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om

op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn fysiek integriteit volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn fysieke integriteit indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn fysiek integriteit volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2005 te verblijven. Echter, betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn lopende procedures, met name zijn asielaanvraag (van 20.10.2005 tot 08.02.2006) en zijn aanvraag 9ter (van 22.01.2009 tot 19.07.2012). Hij wist dat indien deze procedures negatief afgesloten zouden worden, hij het land zou dienen te verlaten. Bovendien werd hem op 16.01.2006 en 02.02.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 45 jaar in Togo en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat zijn echtgenote (mevrouw T.H.P.) en zijn drie kinderen (K.E, K.M.S. en K.N.H.) nog in Togo verblijven evenals zijn drie zussen (K.J, K.F. en K.P.). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid en dat hij geen opzettelijke of manifeste fraude heeft gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat zijn buitenlands diploma erkend werd wat zijn tewerkstelling ten goede zou komen, dat hij zich Belg zou voelen en zich ook zo zou gedragen, dat zijn volledige sociale en familiale leven zich in België zou situeren, dat hij Nederlandse taallessen gevolgd zou hebben, dat hij het Nederlands zo goed machtig zou zijn dat hij reeds verschillende gedichten opstelde en dat hij , op vrijwillige basis, les zou geven aan nieuwkomers, dat hij vloeiend Frans zou spreken, dat hij vrijwilliger zou zijn bij Fiesta Mundial, dat hij aangesloten zou zijn bij 'Het Lichtpunt', dat hij een Belgische bankrekening heeft, dat hij in België naar de dokter en de tandarts zou gaan, dat hij lid zou zijn van de bibliotheek, dat hij stipt zijn rekeningen zou betalen en dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt evenals deercertificaten Nederlandse taallessen, een certificaat van de cursus initiatie in de informatica, een inschrijvingsbewijs van de Universiteit Luik, een attest van inburgering en een attest van maatschappelijke oriëntatie) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot regularisatie ingediend door verzoeker op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart omwille van volgende redenen (stuk 1):

(...)

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag van verzoeker dan ook onontvankelijk verklaart nu verzoeker geen buitengewone omstandigheden zou aantonen, waardoor de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet vanuit zijn land van herkomst zou kunnen worden ingediend;

Dat een buitengewone omstandigheid vooreerst niet hetzelfde is als overmacht, hetgeen betekent dat het voor verzoeker onmogelijk of bijzonder moeilijk dient te zijn om zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen;

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor verzoeker “onvoorzienbaar” is;

Dat de buitengewone omstandigheden inderdaad zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van verzoeker zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden;

Dat het evenmin uitgesloten is dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen: R.v.St. 09.04.98, nr. 73.025;

Dat inderdaad zo een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moet worden, zowel vanuit het oogpunt van de “buitengewone omstandigheden”, als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde: R.v.St. nr 84.658, 13.01.00;

Dat door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inderdaad een afweging dient te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren: R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29;

Dat de bestreden beslissing verder nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke toestand in Togo en de situatie van verzoeker;

Dat verzoeker immers ernstige medische problemen heeft, tengevolge waarvan dan ook aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend;

Dat verzoeker inderdaad lijdt aan diabetes mellitus type 2, met intensieve behandeling en opvolging tot gevolg;

Dat uit de voorgelegde medische verslagen blijkt dat de medische toestand van verzoeker van die aard is dat hij heden onmogelijk kan reizen, nu de noodzakelijke behandeling nog verder dient te worden gevolgd, welke niet kan worden aangeboden in het land van herkomst;

*Dat de ziekte waaraan verzoeker lijdt, met name diabetes mellitus type 2 met diabetische polyneuropathie en metabool syndroom, bij uitblijven van behandeling immers de dood tot gevolg heeft!
Dat de behandelende arts van verzoeker, Dr. M. A., inderdaad in eer en geweten verklaart:*

“met behandeling is er een gemiddelde levensverwachting, mits levenslang therapie, doch zonder behandeling zal patiënt overlijden”

Dat het dan ook vaststaat dat verzoeker, zonder medische behandeling, welke immers niet toegankelijk is in zijn land van herkomst, de dood zal vinden!

Dat de nodige behandeling inderdaad in België kan gegarandeerd worden, doch niet in Togo, waar de noodzakelijke opvolging en behandeling niet kan worden uitgevoerd en het sociale zekerheidssysteem geen ondersteuning biedt ter financiering ervan;

Dat verzoeker dan ook wel degelijk zelf zal dienen in te staan voor de financiering van de behandeling, welke zeer duur is, wat er onvermijdelijk toe leidt dat medische zorgen niet toegankelijk zijn voor verzoeker, nu verzoeker omwille van diens ziekte arbeidsongeschikt is;

Dat in de praktijk dan ook enkel rijke mensen de broodnodige behandeling kunnen financieren, hetgeen overigens ook blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer:

“Slechts overheidsambtenaren en welgestelde mensen genieten van een toereikende ziekteverzekering. Dit zal in eerste instantie niet de situatie van betrokkene zijn.”

Dat verzoeker evenmin in Togo nog tewerkgesteld kan worden;

Dat verzoeker immers reeds de leeftijd van 54 jaar heeft bereikt en diens land van herkomst reeds 10 jaar geleden heeft verlaten, inzoverre dat het onbetwistbaar een onmogelijke zaak is tewerkstelling te hervatten, temeer gelet op diens gezondheidstoestand;

Wie zal verzoeker bovendien, indien hij thans al tewerkgesteld zou kunnen worden, quod non, overigens financieel ten laste nemen wanneer hij diens pensioenleeftijd heeft bereikt?

Dat het sterftecijfer van diabetespatiënten in Togo er niet om liegt...

*Dat terugkeer van verzoeker dan ook wel degelijk een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit;
Dat immers behandeling en opvolging in de praktijk niet beschikbaar is, hoewel de medische problematiek van verzoeker, adequate behandeling vereist;*

Dat ook de behandelende artsen als dusdanig bevestigen;

Dat uit de voorgelegde medische verslagen van de behandelende artsen van verzoeker inderdaad blijkt dat verzoeker niet in staat zijn om te reizen en dat een adequate medische behandeling in zijn herkomstland niet aanwezig is, waardoor een terugkeer onmogelijk is;

Dat bij een terugkeer er derhalve allesbehalve een garantie is dat verzoeker een gelijkwaardige medische behandeling zou krijgen als in België;

Dat de nodige behandeling inderdaad in België kan gegarandeerd worden, doch niet in Togo;

Dat bovendien uit de verklaring van de behandelende artsen blijkt dat een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst, de gezondheidssituatie van verzoeker enkel nog zou verergeren;

Dat een terugkeer naar het land van herkomst de fysieke integriteit van verzoeker dan ook zwaar zou aantasten;

Dat verzoeker, gelet op de medische verslagen van de behandelende artsen, voldoende aantoont dat er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico loopt in Togo te worden blootgesteld aan een mensonterende behandeling;

Dat terugkeer naar het land van herkomst dan ook artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens schendt;

Dat volgens rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens het evenwel niet mogelijk is verzoekers gedwongen te laten terugkeren naar een land, waar er een risico voor hun leven bestaat; (EHRM, 15 novembre 1996, Chahal vs. U.K., TVR, 1997, 283);

Dat de medische problematiek van verzoeker dan ook wel degelijk als een buitengewone omstandigheid dient te worden aanzien;

Dat verzoeker zich bovendien ernstige vragen stelt bij de handelswijze van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid; Dat verzoeker immers 6 jaar LEGAAL in België heeft verbleven!

Dat de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet bij beslissing dd. 19 mei 2009 van de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid ontvankelijk werd bevonden;

Dat de ongegronde beslissing in betreffende aanvraag van de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid slechts op 2 februari 2015 ter kennis werd gegeven, inzoverre dat verzoeker dan ook niet eerder op de hoogte was van de genomen beslissing en zelfs tot vermelde datum in het bezit was van een attest van immatriculatie model A en derhalve in legaal verblijf was;

Dat het dan ook niet verzoeker is, welke volgens de bewoordingen van de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid verantwoordelijk is voor deze situatie, doch wel de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid zelf!!!!

Dat de argumentatie van de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid dan ook werkelijk schandelijk is, om de eigen vergetelheden in de schoenen van verzoeker trachten te schuiven!! Verzoeker kon toch moeilijk het bevel dd. 16 januari 2006 om het grondgebied te verlaten uitvoeren, nu verzoeker sedert 19 mei 2009 een legaal verblijf mocht bekomen, hetgeen slechts op 2 februari 2015 werd ingetrokken??

Dat verzoeker dan ook waarlijk de redenering van de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid niet begrijpt;

Dat het bovendien moeilijk betwist kan worden dat een behandelingstermijn van 6 jaar als onredelijk lang beschouwd dient te worden;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid er zich verder slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoeker onvoldoende heeft onderzocht;

Dat verzoeker immers alle mogelijke inspanningen heeft geleverd om zijn integratie in België te bevorderen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk een bijzondere omstandigheid inhouden, dan ook afdoende dient te motiveren en niet met een stereotiep, algemeen antwoord, zoals in casu;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad in een Arrest dd. 29 oktober 2007 oordeelde dat Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening moet houden met alle elementen van het dossier incl. elementen als de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België; De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich verder ook niet schuldig maken aan standaardformuleringen, maar moet elk dossier concreet onderzoeken;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoorden;”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoeker aangehaalde elementen, meer bepaald de duur van de asielprocedure, dat hij niet in staat is om te reizen en de medische problematiek waarvoor hij een medische aanvraag indiende, de duur van de behandeling van de medische aanvraag, het langdurig 'legaal' verblijf, de integratie, zijn banden met Togo en het argument dat hij geen gevaar vormt voor de nationale veiligheid en openbare orde, *“geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*, waarbij per aangehaald element omstandig wordt toegelicht waarom dit zo is. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, wat te dezen niet het geval is, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen. Dit artikel bepaalt het volgende:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

Vooreerst wordt er op gewezen dat, in zoverre de verzoeker er in het eerste middel op wijst dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht en dat niet vereist is dat deze omstandigheid voor hem onvoorzienbaar is, nergens in de bestreden beslissing vermeld staat dat een buitengewone omstandigheid wel hetzelfde zou zijn als overmacht of onvoorzienbaar zou moeten zijn. De verzoeker toont ook niet aan dat in de bestreden beslissing een dergelijke interpretatie aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”* wordt gegeven.

Verzoeker meent dat er geen passende belangenafweging is gemaakt en dat er geen rekening is gehouden met de specifieke toestand in Togo. Evenwel stelt de Raad vast dat er geen element is aangehaald met betrekking tot de 'specifieke toestand' in Togo in de aanvraag van 6 oktober 2014. Ook

in het verzoekschrift rept verzoeker verder met geen woord over de 'toestand' in Togo waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Verzoeker verwijst naar zijn ernstige medische problemen. Hij kan volgens zijn behandelende artsen onmogelijk reizen en een medische behandeling is voor hem levensnoodzakelijk. Een adequate behandeling is evenwel niet aanwezig in Togo, nu hij niet kan instaan voor de financiering ervan. Bij een terugkeer is een gelijkwaardige behandeling als in België niet gegarandeerd.

Waar verzoeker verwijst naar zijn medische problemen motiveert verweerder in de bestreden beslissing terecht dat deze problemen zijn onderzocht en ten gronde behandeld in de medische aanvraag van 22 januari 2009. Er werd een beslissing genomen op 19 juli 2012. Het annulatieberoep tegen voormelde beslissing is verworpen door de Raad bij arrest nr. 197 635 van 9 januari 2018. Ten dezen wijst de Raad er bijgevolg op dat de ingestelde beroepsprocedure werd verworpen. De beslissing van de gemachtigde waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard, blijft gehandhaafd, alsook de concrete motieven ervan. *In casu* oordeelde de gemachtigde dat verzoeker kan reizen en dat verzoekers aandoening, hoewel deze kan worden beschouwd als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Togo. De ambtenaar-geneesheer concludeerde dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst. Verzoeker kan zijn betoog niet beperken tot een loutere herhaling van zijn argumenten dat hij niet kan reizen en dat er geen gelijkwaardige behandeling voorhanden is in Togo, minstens geen adequate behandeling, nu in de beslissing van 19 juli 2012 werd vastgesteld dat verzoeker weldegelijk kan reizen en dat er een adequate behandeling aanwezig is in Togo, die ook toegankelijk is voor verzoeker. Aangezien het annulatieberoep tegen de beslissing van 19 juli 2012 is verworpen maakt verzoeker thans, met dezelfde argumenten als opgeworpen in het annulatieberoep tegen de medische beslissing, niet aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Gelet op de ongegrondverklaring van de procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 19 juli 2012 en het verworpen annulatieberoep blijkt niet, en verzoeker maakt dit ook niet concreet aannemelijk, dat er zich op medisch vlak nog omstandigheden voordoen die zouden verhinderen dat de aanvraag via de reguliere procedure wordt ingediend.

Verzoeker wijst erop dat hij zes jaar legaal in België verbleef, nu hij al die tijd in het bezit was van een immatriculatieattest.

De Raad merkt op dat het attest van immatriculatie, dat aan verzoeker werd verstrekt op grond van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, omdat verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen ontvankelijk verklaard werd, niet inhoudt dat hij voldoet aan het gestelde in artikel 25/2, § 1, 2° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker toont niet aan welke andere door de wet of koninklijk besluit gestelde voorwaarden hij voldoet die hem toelaten een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen zonder het bestaan te hoeven bewijzen van buitengewone omstandigheden zoals vereist door artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het kan voorts niet de bedoeling zijn van de wetgever dat vreemdelingen wier ingestelde procedure om een verblijfsmachtiging om medische redenen te verkrijgen ontvankelijk doch nog niet gegrond werd beschouwd, vrijgesteld zouden zijn van de voorwaarde buitengewone omstandigheden aan te tonen bij het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hij heeft immers voorzien in twee verschillende procedures, elk met hun eigen finaliteit.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om, wanneer hij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing vaststelt dat er een beslissing getroffen werd op 19 juli 2012 om de betrokken aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond te verklaren, het precair verblijf dat verzoeker in het Rijk gehad heeft tijdens de geldigheidsduur van zijn attest van immatriculatie, ook al bedroeg deze drie jaar, niet te beschouwen als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont daarenboven niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van de verzoekende partij zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

Verzoeker betoogt dat hij alle mogelijke inspanningen heeft geleverd om zijn integratie te bevorderen. Verweerder heeft geen rekening gehouden met de mate waarop hij geïntegreerd is in België en er sociale banden heeft.

De Raad dient verzoeker erop te wijzen dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend.

De Raad merkt vervolgens op dat het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet als buitengewone omstandigheden werden weerhouden, niet betekent dat de aangehaalde omstandigheden buiten beschouwing werden gelaten. Ten dezen stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de aangehaalde elementen die betrekking hebben tot de integratie van verzoeker. Dienaangaande wordt gesteld: *“De elementen van integratie (...) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden.”*

De verzoeker laat met zijn louter betoog na om *in concreto* aan te tonen dat zijn langdurig verblijf en integratie het hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Bijgevolg acht de Raad het niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk van de gemachtigde om deze elementen niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België rechtvaardigen.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoekers uit deze beslissing ondervinden;

Dat verzoeker geen enkele band meer heeft met Togo, terwijl de band met België, waar hij reeds geruime tijd verblijft, waarvan hij de taal spreekt en waar hij een grote vriendenkring heeft opgebouwd, en werkaanbiedingen mocht ontvangen, enorm is;”

3.4 Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Door zich te beperken tot een herhaling van de in zijn machtigingsaanvraag aangehaalde elementen en zijn eigen standpunt, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing hieromtrent, met name dat het *“erg onwaarschijnlijk (lijkt) dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie”* nu hij ruim 45 jaar in Togo verbleef en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zijn echtgenote en drie kinderen nog in Togo verblijven, evenals zijn drie zussen en dat zijn integratie en opgebouwde banden *“geenszins (kunnen) vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst”*, te ontkrachten of te weerleggen, noch aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen, toont verzoeker *in casu* geen schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Met betrekking tot de omstandigheid dat de verzoeker in België de taal spreekt, een grote vriendenkring heeft opgebouwd en werkaanbiedingen mocht ontvangen, wordt er nogmaals op gewezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op goede gronden heeft geoordeeld dat deze elementen *“niet (verantwoorden) dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend”*.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN